

Medvídek Pú

Jane Riordanová

Ilustroval Mark Burgess

Byl
jednou jeden
medvěd

příběhy z dřívějška...

Albatros

Na motivy příběhů

A. A. Milna

a E. H. Sheparda

Přeložil Petr Eliáš

Medvídek Pú: Byl jednou jeden medvěd

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jane Riordanová

Medvídek Pú: Byl jednou jeden medvěd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Byl
jednou jeden
medvěd

Albatros

Once There Was a Bear

First published in Great Britain in 2021 by HarperCollins Publishers
Text by Jane Riordan Copyright © 2021, The Trustees of the Pooh
Properties and the Estate of E.H. Shepard

Illustrations by Mark Burgess Copyright © 2021, The Trustees of the
Pooh Properties and the Estate of E.H. Shepard

All rights reserved

Translation © Petr Eliáš, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-00-07303-3

ISBN e-knihy 978-80-00-07384-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Byl jednou jeden medvěd

Jane Riordanová

Ilustroval Mark Burgess

Na motivy příběhů
A. A. Milna a E. H. Sheparda

Přeložil Petr Eliáš

A l b a t r o s

NEJDŘÍV NEBYL, A PAK BYL

Úvod

Spisovatelské řemeslo je zrádné. Někdy si slova v hlavě tak hezky hoví, že se jim vůbec nechce ven, trvá jim to někdy i několik dní, a když konečně vyjdou, tak reptají a nasupeně do sebe na stránce strkají a odmítají sedět způsobně jedno vedle druhého. Jindy jsou slova zase docela spokojená a hrnou se ven rychleji, než je člověk stíhá zapisovat.

Když jsem měla to štěstí a dostala jsem za úkol napsat, jak to bylo, než se Kryštůfek Robin nastěhoval do stromu ve Stokorcovém lese, než měl Ijáček narozeniny a než prasátko vykonalo velkolepý čin, slova se chovala povětšinou velmi slušně a dělala, co jsem po nich chtěla. Jenže pak mi jeden chytrý člověk v nakladatelství, tedy tam, kde se dělají knížky, řekl: „A co nějaký úvod?“

„Co to?“ opáčila jsem a předstírala, že jsem špatně slyšela, neboť jsem měla ten den plné ruce práce s nicneděláním. „Úvod,“ zopakoval ten člověk, „ty my

v knížkách vždycky míváme. Pan Milne úvod napsal a ty bys ho měla napsat taky.“ Chudák pan Milne bohužel umřel, když mi bylo asi tak minus dvacet let, ale já ho poslouchám ze všech spisovatelů na světě nejraději, takže jestli pan Milne říká, že se to patří, tak já tedy ten úvod napíšu, a *tady ho máte*.

Pú tvrdí, že není zas tak dlouhý. Ijáček prý přestal vnímat zhruba v místech, kde mi poskakovala slova, a podle něj je dlouhý zase až *moc*. Ale jestli má Pú pravdu, a to on mívá často, tak se ničeho nebojím, protože vím, že pan Burgess nakreslí překrásný obrázek, přesně jak ho to naučil pan Shepard, a prázdné místo jím zaplní.

Taky bych vám doporučovala na stránku trochu nadrobit, protože knížka se nejlíp čte s nějakou dobrou sváčkou v ruce (aspoň to tvrdí Pú).

J. R.

*Isaacovi, Oscarovi, Hanně a Alice –
stavitelům bunkrů*

J. R.

PODĚKOVÁNÍ

*Velký dík patří A. A. Milnovi, autorovi původních příběhů
medvídka Pú, a E. H. Shepardovi, který je ilustroval.*

*Nakladatelství děkuje správcům dědictví obou
autorů, jejichž znalosti a připomínky nedocenitelně
přispěly ke vzniku této knihy. Děkujeme také
Stephanie Thwaitesové a Isobel Gahanové z agentury
Curtis Brown, které nám pomohly vydání uskutečnit.*

KAPITOLA PRVNÍ,

ve které se vracíme na začátek

Kdesi nedaleko se rozprostírá les. Nejspíš jste tam už byli. Je to takový ten les, kde se můžete schovávat za stromy, sbírat a lámat klacky, máchat si nohy v potoce a sbíhat po strmých cestičkách. V tomhle lese, na místě, kam zrovna svítilo sluníčko, seděli dva přátelé.

„Na nebi není ani mráček,“ pronesl Kryštůfek Robin a zakláněl přitom hlavu tak moc, že se medvěd Pú (pro někoho medvídek Pú, pro vás a pro mě jen Pú) strachoval, aby mu neupadla.

„Kdepak asi všechny jsou,“ dumal Pú.

„Kdo?“ optal se Kryštůfek Robin.

„Mraky,“ odvětil Pú.

„Aha,“ na to Kryštůfek Robin ospale. Byl to náramný div, protože byl právě duben, nejspíš úterý, nebo možná čtvrtek, a měla spíš přijít aprílová přepřška. Jenže nebe bylo jako vymetené a modrá se táhla od místa povodně až k severní točně, nikde ji nenarušoval ani mráček,

dokonce ani takový ten stydlivý a jemňounký, co se nemůže rozhodnout, jestli raději nezmizet. Kryšťufek Robin a medvídek Pú dělali to, co měli nejraději. To znamená, že toho mnoho nedělali, ale byli přitom spolu a to stačilo. Pú měl samou radost z tohohle příjemného nicmocnedělání náladu si broukat. Dneska si broukal takovouhle písničku:

V zimě je zima a mrzne.
V létě to není tak hrozné.
Na podzim opadá ze stromů listí.
Na jaře počasím nejsme si jistí.

Tady Pú zaváhal, protože nikdy tak docela nepřišel na rozdíl mezi jarem a podzimem a nevěděl, jestli se jaro mačká před létem, anebo spěchá hned za ním, anebo jestli je to spíš podzim. Pokoušel se tu záhadu rozmotat, ale podobně jako úterý a čtvrtek se jaro s podzimem navzájem prohazovaly, když jste se nedívali. Kryšťufek Robin ho neopravil, takže to Pú zřejmě trefil, a tak pokračoval:

Ale nám nevadí, že někdy prší...

Písničku však nedozpíval, protože těsně vedle něj cosi dopadlo.

„Ahoj Tygře,“ pozdravil Kryštůfek Robin, načež pomohl Púovi vstát a jal se ho oprašovat.

„Tygři rádi hrají hry,“ prohlásil Tygr se širokým úsměvem. „Co je tohle za hru?“

„Žádná hra to není,“ odvětil Pú poněkud rozladěně, „nebo aspoň nebyla. Broukal jsem si.“

„Aha,“ řekl Tygr a přemýšlel přitom, jestli je broukání něco k snědku, nebo to spíš bzučí. „To mají tygři taky rádi.“

„Víš to jistě?“ opáčil Pú. „Protože když jsi do Lesa přišel, tvrdil jsi, že máš rád řůru věcí, jako třeba med a nevímcu ještě. Ale žádnou z nich jsi rád neměl.“

Bylo to zvláštní, ale jakmile Pú řekl slovo „přišel“, jako by tím přivolal spoustu kamarádů. Zničehonic se tu objevilo Prasátko, Sova a pak Klokance s Klokánkem a samozřejmě i Králíček, a kde byl Králíček, tam byla vždycky i hromada přátel a příbuzných. Najednou tu